

Milli gelir ve refah seviyesi

Elif YILDIRIM
Fen Edebiyat Fakültesi
Matematik Bölümü

Türkiye'deki ekonomik gelişmeler deyince aklımıza ilk olarak her gün televizyon, gazete, dergi vs. yayın organlarından takip ettiğimiz makro ekonomik göstergeler gelmektedir. Tablolara bakılmakta, hesaplamalar yapılmakta, grafikler, analizler... Sonuç, Türkiye büyüme sürecinde.

Ülkemizin 2001 yılında yaşamış olduğu son büyük ekonomik krizden sonra kişi başına düşen milli gelirin 2 bin dolarlar seviyesine gerilediği ve aradan geçen 3–4 yıllık bir sürede bu rakamın 4 bin 172 dolara yükseldiği ifade edilmektedir. Fakat bu iyileşme nedense halkın büyük kesimine tam anlamıyla yansımamıştır Birtakım gelir grupları için işsizliğin hala büyük bir sorun olması, konut sıkıntısının devam etmesi, maddi yetersizlikler yüzünden yakınan insan sayısının çokluğu bunun bir göstergesidir.

Öte yandan üst gelir grupları ile alt gelir grupları arasındaki uçurumun derinliği her geçen gün artmaktadır. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TUİK) yayımladığı yoksulluk istatistikleri de bu görsel bilgilerin sayısal ifadesini gözler önüne sermektedir.

Açlık sınırı altında yaşayan, gıda yoksulluğu çeken insanlarımızın genel nüfusa oranı 2002 yılında yüzde 1,35 iken bu sayı 2003'te 1,29'a düşmüş, ekonominin çok hızlı büyüdüğü, üretim ve gelirin önemli ölçüde arttığı 2004 yılında da bu düzeyde kaldığı görülmüştür.

Açlık sınırı altında yaşayanların oranı kentsel bölgelerde hem daha düşük hem de zaman içinde gerilemektedir. 2002'de yüzde 0,96 olan oran 2004'te 0,62 olarak ölçülmüştür. Kırsal kesimdeki aç insan oranı hem görece daha yüksek hem de zaman içinde artmaktadır. 2002 yılında kırsalda yüzde 2,01 olan aç insan oranı 2004 yılında 2,36'ya çıkmaktadır.

Kentlerde yoksulluk sınırının altında yaşayanların oranı 2002'de yüzde 21,9 'dan 2004'te yüzde 16,5'e gerilemektedir. Buna karşılık kırsal- tarımsal kesimde yoksulluk koşullarında yaşayanların oranı 2002'de yüzde 34,9 iken, bu oran 2004 yılında yüzde 39,9'a çıkmıştır.

Bu sayısal değerlere bakıldığında Türkiye'de kırsal kesimin şehirlere göre daha yoksul olduğu göze çarpmaktadır.

O zaman kalkınan Türkiye nerede? Nerede iyileşen yaşam standartları?

Demek ki kişi başına düşen milli gelirin artmış olması alt gelir gruplarının refah seviyesinin arttığı anlamına gelmemektedir. Hem kentlerde hem de kırsal kesimlerde nüfusun büyük bir çoğunluğunun yoksulluk sınırına yakın olduğu ortaya çıkmıştır. O halde burada devlete düşen görev, milli gelirdeki artışın toplumun tüm kesimlerine hitap etmesi için, yeniden düzenlemelerin yapılmasıdır.

2005 istatistiklerine göre Türkiye'de nüfus artış hızı yüzde 1,29 oranındadır. Hem nüfusta yüzde 20'lik paya sahip işsizlere hem de bu yeni gelen genç nüfusa istihdam sağlanmalıdır. Fakat Türkiye sermaye birikimi olmayan bir ülke olduğundan, devlet, iç ve dış borç faizinden dolayı gerekli istihdam sağlayacak yatırımların önünü açamamaktadır. Kalkınmanın sağlanması ve işsizliğin azalması için yeni yatırım sahalarının yaratılması gerekmektedir.

Sonuç olarak, sadece enflasyon ve büyüme rakamlarıyla ekonominin durumuna yapılan iyileşme yorumları sağlıklı değildir. Ekonomik iyileşme demek toplumun tüm gelir gruplarına dahil üyelerinin yaşam standartlarının yükselmesi ve düzelmesi demektir. O halde istihdamın arttırılması için gerekenler yapılmalı, sürdürülebilir bir büyüme sağlanmalı ve en önemlisi, ekonomik iyileşme uzun ve kalıcı bir strateji üzerine konumlandırılmalıdır. Ancak bu şekilde tam anlamıyla kalkınma sağlanabilir. Milli gelirin artması, toplumda belli bir kesimin değil, topyekun bir zenginleşmeye sahip olmak demektir. Herkesin tek tek kendi hayatının kontrolünü kendi eline almasıdır. Ancak bu şekilde iyileşen ekonomiden söz edilebilir.

Sadece **enflasyon ve büyüme** rakamlarıyla ekonominin durumuna yapılan **iyileşme yorumları** sağlıklı değildir. Ekonomik iyileşme demek **toplumun** tüm gelir gruplarına dahil üyelerinin **yaşam standartlarının yükselmesi** ve düzelmesi demektir

